

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Prop. 5 L

(2021–2022)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i inkassoloven og finanstilsynsloven (klagebehandlingen av Finanstilsynets vedtak etter inkassoloven)

*Tilråding fra Justis- og beredskapsdepartementet 8. oktober 2021,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Hovedinnholdet i proposisjonen

Justis- og beredskapsdepartementet legger i denne proposisjonen frem forslag om endringer i lov 13. mai 1988 nr. 26 om inkassovirksomhet og annen inndriving av forfalte pengekrav og lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet med finansforetak.

Endringene gjelder overføring av myndighet til å behandle klager over Finanstilsynets avgjørelser i inkassosaker, jf. inkassoloven § 30. I dag er det Justis- og beredskapsdepartementet som behandler disse klagesakene; det foreslås at Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker (Nemnden) overtar oppgaven. For ordens skyld bemerkes at forslaget ikke gjelder klager som behandles av Finansklagenemnda Inkasso, jf. inkassoloven kapittel VII. Forslagets hovedmål er å oppnå en bedre og mer effektiv saksbehandling.

2 Bakgrunnen for lovforslaget

I høringsnotat 30. november 2020 sendte Justis- og beredskapsdepartementet forslag om endringer i inkassoloven (overføring av klagebehandlingen av Finanstilsynets avgjørelser i inkassosaker til Klagenemnden for revisor- og

regnskapsførersaker) på høring. Høringsfristen var 1. mars 2021, og høringsnotatet ble sendt til følgende instanser:

Departementene

Datatilsynet

Domstoladministrasjonen

Finanstilsynet

Forbrukerrådet

Forbrukertilsynet

Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker

Namsfogden i Oslo, Asker og Bærum

NAV Innkreving

Oslo byfogdembete

Regelrådet

Regjeringsadvokaten

Riksrevisjonen

Skattedirektoratet

Språkrådet

Statens innkrevingsssentral

Stortingets ombudsmann for forvaltningen

Økokrim

Advokatforeningen

Den norske Aktuarforening

Den norske Dommerforening

Den norske Revisorforening
Econa
Finans Norge
Finansforbundet
Finansieringsselskapenes Forening
Finansklagenemnda
Gjeldsoffer-Alliansen
Juristforbundet
Landsorganisasjonen i Norge
Norges Kreditorforbund
Næringslivets Hovedorganisasjon
Regnskap Norge
Skatterevisorenes forening
SMB Norge
Virke Inkasso
Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund

Handelshøyskolen BI
Norges Handelshøyskole
Universitetet i Bergen, Det juridiske fakultet
Universitetet i Oslo, Det juridiske fakultet
Universitetet i Tromsø, Det juridiske fakultet

Følgende instanser har kommet med realitetsmerknader til høringsnotatet:

Finansdepartementet
Finanstilløven
Forbrukerrådet
Regnskap Norge
Revisorforeningen
Virke Inkasso

Følgende instanser har uttalt at de ikke har merknader til forslagene eller ikke ønsket å avgi høringsuttalelse:

Forsvarsdepartementet
Helse- og omsorgsdepartementet
Klima- og miljødepartementet
Utenriksdepartementet
Departementenes sikkerhets- og serviceorganisasjon
Domstoladministrasjonen
Regjeringsadvokaten
Skattedirektoratet
Den Norske Aktuarforening

Klagenemnden for revisor- og regnskapsfører-saker uttalte seg før forslaget ble sendt på alminnelig høring, men ikke i den alminnelige høringsomgangen.

Høringsinstansenes synspunkter omtales i punkt 5.

3 Gjeldende rett

3.1 Bevilling til å drive med inkassovirksomhet

Inkassovirksomhet er inndrivning av forfalte pengekrav (inkassokrav) på vegne av andre. Slik virksomhet krever i utgangspunktet bevilling fra Finanstilløven, se inkassoloven § 4. Finanstilløven tildeler og inndrar inkassobevillinger, se inkassoloven § 30 andre ledd. Vilkaene for inkassobevilling fremgår av inkassoloven § 5. Det stilles blant annet krav om egnethet og praktisk erfaring med inndrivning av pengekrav.

I dag er Justis- og beredskapsdepartementet klageorgan for Finanstilløvens vedtak på inkassområdet. Inkasso er det eneste saksområdet innen finansnæringen der Justis- og beredskapsdepartementet er klageorgan. Få saker gir en lite effektiv saksbehandling og en sårbar kompetansesituasjon. Saker om tilbakekall av inkassobevilling er ofte store og komplekse.

Finanstilløvens vedtak blir sjelden omgjort i klageomgangen. Søksmålsfrekvensen er høy i saker om tilbakekall av inkassobevilling, og i de senere årene har en svært høy andel av vedtakene blitt bragt inn for domstolene, først som begjæring om midlertidig forføyning, deretter som alminnelig søksmål. Totalt gir dette høye samfunnskostnader per sak.

3.2 Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker

Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker er regulert i forskrift 1. februar 2012 nr. 111 om klagenemnd for revisor- og regnskapsførersaker. Klagenemnden behandler i dag klager over Finanstilløvens vedtak om å avslå søknader om tillatelse til å være revisor eller regnskapsfører, og vedtak om å tilbakekalle tillatelse som revisor eller regnskapsfører. Etter forskrift om klagenemnd for revisor og regnskapsførersaker § 2 skal Nemnden «sammensettes slik at den sikres høy juridisk, regnskapsfaglig, revisjonsfaglig og regnskapsførerfaglig kompetanse. Nemnden kan ikke sammensettes slik at personer som er oppdragsansvarlige revisorer eller regnskapsførere, eller som utfører arbeid for godkjent revisjons-selskap eller regnskapsførerselskap, eller personer selskapet har samarbeidsavtale med, får et flertall av nemndens medlemmer».

4 Høringsnotatets forslag

4.1 Bakgrunnen for forslaget

Inkassoforetakene håndterer samlet sett store beløp på vegne av fordringshaverne, og sakene gjelder et stort antall personer og foretak. Med et stadig økende antall inkassosaker er det ekstra viktig at forbrukerne og samfunnet for øvrig kan ha tillit til at inkassobransjen er ryddig og fungerer som den skal. Det er viktig at inkassoforetakene virker på hensiktsmessig og betryggende måte i samsvar med lov og bestemmelser gitt i medhold av lov, og at de ivaretar forbrukernes interesser og rettigheter. Bevilling til å drive med inkassovirksomhet skal derfor bare innehas av seriøse aktører som oppfyller en rekke objektive virksomhetsvilkår, og som har kunnskaper og bakgrunn som gjør at de kan drive virksomheten på en forsvarlig og betryggende måte. Der det avdekkes uforsvarlig eller urettmessig inkassovirksomhet eller andre mislige forhold i foretaket, kan det være nødvendig å inndra bevillingen. Inndragning av bevilling er et inngripende virkemiddel som kan medføre tap av levebrødet for bevillingshaver, konkurs og nedleggelse av arbeidsplasser. Dersom disse vedtakene påklages, er det særlig viktig at klagenes behandles på en effektiv og hensiktsmessig måte.

Det er flere utfordringer knyttet til dagens løsning. Blant annet gir få saker en lite effektiv saksbehandling og en sårbar kompetansesituasjon. Inkasso er det eneste saksområdet innen finansnæringen der Justis- og beredskapsdepartementet er klageorgan.

En løsning der klageadgangen fjernes, slik at Finanstilløysnets vedtak bringes direkte inn for domstolene, har vært vurdert. Ettersom en svært høy andel av vedtakene ender med domstolsbehandling, vil en slik løsning i praksis være effektiviserende. Departementet mener likevel det ikke er hensiktsmessig å fravike den alminnelige adgangen til forvaltningsklage.

4.2 Innholdet i forslaget

Departementets forslag gikk ut på å overføre behandlingen av klager på Finanstilløysnets vedtak i inkassosaker fra Justis- og beredskapsdepartementet til Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker. Forslagets hovedformål var å oppnå en mer effektiv og hensiktsmessig saksbehandling.

Til tross for at fagfeltene er ulike, var forslaget basert på at tema i klagesakene om inkasso og

Nemndens saker er sammenfallende i flere henseender. Sakene gjelder hovedsakelig søknader om tillatelser og tilbakekall av tillatelser innenfor Finanstilløysnets ansvarsområde. Kravene som stilles til revisorer og regnskapsførere, har noen fellestrekk med kravene som stilles for å kunne drive med inkasso.

Forslaget ble fremmet for å bidra til mer effektiv klagebehandling, høyere inkassofaglig kompetanse og bedre sammenheng med øvrige finansfagfelt. Samtidig var hypotesen at Nemndens uavhengige stilling og nærhet til fagfeltet skulle kunne gi høyere tillit til klagebehandlingen enn dagens ordning.

Navnet «Klagenemnden for revisor og regnskapsførersaker» vil ikke være helt dekkende, og departementet foreslo derfor å endre det til «Klagenemnden for revisor-, regnskapsfører- og inkassosaker». Departementet foreslo også å føye «inkassofaglig» til kompetanseområdene som nemndsmedlemmene skal ha.

5 Høringsinstansenes syn

Justis- og beredskapsdepartementets forslag har fått støtte av flere, men det har også kommet innvendinger mot forslaget.

Finansdepartementet støtter på prinsipielt grunnlag forslaget om at de aktuelle klagesakene, overføres til Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker. Finansdepartementet forutsetter at klagenemnden må ha tilstrekkelig faglig grunnlag for å behandle inkassosakene. Dette kan gjøres ved at klagenemndens sammensetning blir endret, slik at nemnden i hvert fall har ett medlem med inkassofaglig bakgrunn når den behandler klager på inkassoområdet. Finanstilløysnets utgifter til klagenemnden må også omfatte inkassoselskapene etter en ev. gjennomføring av høringsforslaget, jf. finanstilløysloven § 9 syvende ledd.

Finanstilløysnet ser at det kan være hensiktsmessig å delegere klagebehandlingen, og at det kan fremstå som nærliggende å benytte Klagenemnd for revisor- og regnskapsførere til dette. Finanstilløysnet vil imidlertid ikke støtte forslaget. Nedenfor gjengis det vesentligste fra Finanstilløysnets hørings svar:

«Finanstilløysnet har tilsyns- og vedtakskompetanse på flere og til dels svært ulike fagområder. Det forhold at det allerede eksisterer en klagenemnd for Finanstilløysnets vedtak på enkelte fagområder, betyr imidlertid ikke at det er stor faglig nærhet mellom disse områ-

dene og Finanstilsynets øvrige tilsynsområder. Det gjelder også om vedtakene som påklages, på enkelte av områdene i hovedsak gjelder søknader om og tilbakekall av tillatelser.

Finanstilsynets vurderinger av tillatelser til å drive bank- eller forsikringsvirksomhet, eller tillatelser for banker og forsikringsselskaper om bruk av interne modeller for beregning av kapitalkrav, er for eksempel av en helt annen karakter enn vurderinger knyttet til regnskapsfører- og revisorvirksomhet og inkassovirksomhet. Som det fremgår nedenfor, er det i så måte også vesentlige forskjeller mellom inkassovirksomhet og regnskapsfører- og revisorvirksomhet.

Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker er sammensatt for å sikre høy fagkompetanse innen revisjon og regnskapsføring, i tillegg til juridisk kompetanse, slik at klager på forvaltningsavgjørelsene på disse fagområdene gis en betryggende vurdering.

Sammenholdes vilkårene for inkassobevilling etter inkassoloven § 5 med vilkårene for godkjenning som revisor, jf. revisorloven §§ 3-2 til 3-4, eller regnskapsfører, jf. regnskapsførerloven §§ 4 til 6, fremgår det at selv om det er likhetstrekk, er det også betydelige forskjeller. Dette forsterkes ytterligere dersom man sammenholder vurderingstemaene etter henholdsvis inkassoloven §§ 30 og 31 på den ene side, og revisorloven § 9-1 og regnskapsførerloven §§ 7 og 8 på den annen. Endelig kommer at rettslige standarder, henholdsvis «god inkassoskikk», jf. inkassoloven § 8, «god revisjonsskikk», jf. revisorloven § 5-2 annet ledd, og «god regnskapsføringsskikk», jf. regnskapsførerloven § 2 annet ledd, står sentralt ved vurderingen av virksomheten. Anvendelsen av slike standarder krever inngående kjennskap til det virksomhetsområdet de refererer til.

Finanstilsynet mener det er prinsipielt uheldig å utvide nemndens mandat til fagområder som i utgangspunktet har liten faglig nærhet. Selv om det kan være prosessuelle likhetstrekk knyttet til konsesjonsbehandling og sanksjoner, er det minimal faglig synergi mellom områdene. En klagebehandling med høy tillit til integritet og faglig kvalitet, forutsetter en høy grad av spesialisering der hele nemnden virker sammen i vurderinger og avgjørelser av saker innen fagfeltet. Vi kan ikke se at denne forutsetningen oppfylles ved eventuelt å ta inn et nytt medlem med inkassokompetanse.

Finanstilsynet vil påpeke at de vedtak som påklages, både på inkassoområdet og revisor-

og regnskapsførerområdet, er til dels inn- gripende vedtak hvor vurderingstemaene svært ofte er komplekse og av prinsipiell art. Det er derfor viktig at klageinstansen har nødvendig faglig grunnlag for å behandle klagen. Dersom klageinstansen er en klagenemnd, er det etter Finanstilsynets vurdering ikke tilstrekkelig om ett, eller noen, av nemndens medlemmer har relevant faglig bakgrunn.

Finanstilsynet vil avslutningsvis påpeke at klagenemnden er oppnevnt av Finansdepartementet, og det er vedtatt særskilte retningslinjer for nemndens virksomhet. Kostnadene dekkes over Finanstilsynets budsjett. Finans- tilsynet kan ikke se at høringsnotatet drøfter hvordan oppnevning, rammene for virksomheten og finansiering skal ordnes dersom nemndens mandat utvides til også å dekke inkassosaker underlagt Justis- og beredskapsdepartementet.

I etterkant av dette registrerer Finans- tilsynet at det i høringsnotatet legges til grunn at klagebehandlingen i nemnden anses som en del av tilsynet og kostnadene til dette ikke vil falle på staten, men på den enkelte tilsynsenheten etter finanstilsynsloven § 9 syvende ledd. Finanstilsynet finner grunn til å presisere at utgiftene må finansieres over statsbudsjettet, selv om inndekningen skjer gjennom utlikning på tilsynsenhetene.»

Forbrukerrådet uttaler at forslaget fremstår som godt begrunnet, og de stiller seg bak forslagene i høringen. Forbrukerrådet fremhever viktigheten av åpenhet knyttet til klagesaksbehandling i nemnder. En fremtidig Klagenemnd for revisor-, regnskapsfører- og inkassosaker bør stille sine årsrapporter og vurderinger i konkrete klagesaker lett tilgjengelig for allmenheten.

Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker ga følgende tilbakemeldinger til forslaget:

- «1. Klagenemnden stiller seg positiv til det overordnende ved endringsforslaget, som innebærer at nemndens ansvarsområde utvides.
2. Hva gjelder utvidelse av antall nemndsmedlemmer, er klagenemnden mer skeptisk. Nemnden er i dag allerede besatt med flere medlemmer som er jurister, juridisk sekretær, og fagpersoner innen regnskap og revisjon. I utgangspunktet bør nemnden således være tilstrekkelig faglig sterkt sammensatt til å kunne håndtere inkasso-

sakene, uten en ytterligere utvidelse av nemnden. Det nevnes at nemnden allerede i dag har medlemmer som har bakgrunn fra inkassofeltet.

3. Dersom antall nemndsmedlemmer økes ytterligere, må det vurderes om det skal gis bestemmelser som regulerer hvordan nemnden skal være sammensatt i saker på de ulike fagområdene, slik at antall medlemmer som deltar i den enkelte saken, ikke øker ytterligere fra i dag (5 medlemmer). Blir antallet medlemmer som skal delta i den enkelte avgjørelsen for stort, vil det kunne vanskeliggjøre arbeidet i nemnden. Bestemmelser av en slik art bør i tilfelle tas inn i klagenemndsforskriften § 2.
4. Uavhengig av om antall nemndsmedlemmer økes eller ikke, bør klagenemndsforskriften § 2 annet ledd endres, slik at «inkassofaglig» tilføyes opplistingen av kompetanseområdene nemndsmedlemmene skal ha. Uten en slik endring, vil det tilsynelatende kunne fremstå som inkassofaglig kompetanse er mindre viktig enn de øvrige opplistede områdene, hvilket vil kunne svekke nemndens autoritet på inkassoområdet. Som nevnt i punkt 2, vurderer nemnden det slik at den allerede i dag oppfyller kompetansekravene etter en slik endring av forskriften. Ved senere oppnevninger kan departementet også besørge at medlemmene som oppnevnes har en bred kompetansebase.
5. Klagenemndens navn er allerede i dag tungt, og med den foreslåtte navneendringen, blir navnet enda tyngre. Det bør derfor vurderes om det kan finnes et felles overbegrep for de tre fagområdene (regnskap/regnskapsfører, revisjon og inkasso), som heller kan benyttes enn den deskriptive opplistingen av fagområder som i dag benyttes. Vi viser her til hvordan Avkortningsnemnda, Forsikringsklagenemnda og Bankklagenemnda fikk fellesbetegnelsen «Finansklagenemnda» da de tre tidligere nemndene ble slått sammen. Klagenemnda har imidlertid dessverre ikke selv noe forslag til hva en slik fellesbetegnelse burde være.»

Regnskap Norge har stor forståelse for motivasjonen for å flytte behandlingsmyndigheten til en dedikert nemnd. Det som ble gjort for revisor- og regnskapsførersaker, har vist seg å være et riktig og godt grep. Regnskap Norge viser til at det

bærende er at nemnden er satt sammen med nødvendig flersidig kompetanse, som dekker det yrkes- og fagfeltet som skal bedømmes, i tillegg til det juridiske. Forslaget om å overføre klagebehandlingen til den eksisterende klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker bygger på et premiss om at regnskapsføring/revisjon og inkasso, har vesentlig overlappende kvaliteter. Regnskap Norge mener imidlertid at regnskapsføring/revisjon og inkasso er helt forskjellige profesjoner med forskjellig regelverk, yrkesinnhold og standarder (skikker) mv. som ligger til grunn. Ikke minst kreves innsikt i hvordan arbeidet og virksomhetene utøves i praksis. Etter Regnskap Norges skjønn er det med andre ord ikke nok kopling og likhet mellom områdene til at det er tjenlig å slå sammen klagebehandlingen av regnskapsfører-/revisorsaker og inkassosaker i felles nemnd. De anbefaler at det finnes en annen løsning for klagebehandlingen vedrørende inkassosaker.

Revisorforeningen mener at Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker ikke har medlemmer med kompetanse som gjør at nemnden er egnet til å avgjøre klagesaker etter inkassoloven. De mener at kompetanse innen inkasso har veldig liten overføringsverdi for å vurdere saker om tilbakekall av godkjenning som revisor eller regnskapsfører og andre klagesaker etter revisorloven og regnskapsførerloven. Dette gjelder i like stor grad den andre veien. Revisorforeningen mener derfor at disse sakene ikke bør behandles i samme klagenemnd, selv om den eksisterende klagenemnden blir utvidet med medlemmer som har inkassokompetanse.

Revisorforeningen har forståelse for behovet for en klagenemnd for saker etter inkassoloven og at dette organiseres på en rasjonell måte. En mulig måte å få til dette på, er å oppnevne en egen nemnd for klagesaker etter inkassoloven, men at arbeidet i klagenemndene for inkassosaker og revisor- og regnskapsførersaker samordnes så langt dette er forsvarlig. Klagenemndene har normalt en leder og et medlem med generell juridisk eller økonomisk kompetanse. Disse medlemmene kan ev. oppnevnes til begge klagenemndene og klagenemndene kan ha samme leder. Medlemmene med særskilt bransjekompetanse oppnevnes til hver av nemndene. Sekretariatsfunksjonen kan også samordnes i noen grad, men revisorforeningen understreker betydningen av god bransjekunnskap også hos de som skal forberede saker for klagenemndene.

Virke Inkasso synes ideen om å flytte klagebehandlingen til en egen nemnd er fornuftig, men

er usikker om Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker er riktig instans. Virke inkasso peker på at det er stor ulikhet i både regelverk, standarder og hva bransjene jobber med. For å behandle klagesaker kreves det inngående kunnskap og innsikt i hvordan inkassobransjen opererer. Virke Inkasso kan ikke i dag se at Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker har den kompetansen som kreves uten at ytterligere ressurser kommer inn. Slik de ser det, må det hentes inn ytterligere ressurser i den foreslåtte nemnden, noe som enten vil gjøre nemnden veldig omfattende eller frata nemnden kompetanse om regnskap- og revisorbransjen. Virke Inkasso er av den oppfatning at om klagebehandlingen skal flyttes til en egen nemnd, bør man se på muligheten for en enkeltstående klagenemnd for inkassosaker.

6 Departementets vurderinger

Utgangspunktet for forslaget var et ønske om at departementet skal drive mindre med enkeltsaksbehandling. Inkasso er det eneste saksområdet innen finansnæringen der Justis- og beredskapsdepartementet er klageorgan. Få saker gir en lite effektiv saksbehandling og en sårbar kompetansesituasjon. Etter departementets syn egner saks typen seg bedre for klagebehandling i nemnd enn i departement.

Det er ikke kommet innvendinger mot klagenemndsbehandling som sådan. Departementet har imidlertid merket seg at flere høringsinstanser mener at Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker ikke har de nødvendige kvalifikasjonene og at det er ønskelig med enda mer spisskompetanse hos klageorganet. Det er imidlertid ikke hensiktsmessig å ha for mange klagenemnder med smale ansvarsfelt. Opprettelse av en egen klagenemnd for et så lite antall klager, anses kostnadskreven og lite praktisk. Løsningen er derfor ikke aktuell.

Departementet fastholder at Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersakers sammensetning og kompetanse, og deres mulighet til å se inkassosakene i sammenheng med regnskap og revisjon, gir Nemnden særskilte forutsetninger for å behandle disse klagesakene. Selv om vurderingene i klagesakene på inkasso og nemndens nåværende klagesaker ikke er like, er tema sammenfallende i flere henseender. Alle gjelder hovedsakelig søknader om tillatelser og tilbakekall av tillatelser på det økonomiske feltet. Kravene som stilles til revisorer og regnskapsførere, har noe til felles med de kravene som stilles for å

kunne drive med inkasso. Forslaget vil trolig gi en mer effektiv klagebehandling og bedre sammenheng med øvrige finansfagfelt. Samtidig vil Nemndens uavhengige stilling og nærhet til fagfeltet kunne gi bransjen høyere tillit til klagebehandlingen enn dagens ordning.

Departementet tar ikke standpunkt til om klagenemndens navn eller sammensetning bør endres som følge av tilføring av nye oppgaver. Det kan gis forskrift om dette med hjemmel i inkassoloven ny § 30 a, regnskapsførerloven § 9 og revisorloven § 15-1. Nemnden skal etter forskrift 1. februar 2012 nr. 111 om klagenemnd for revisor- og regnskapssaker § 2, sammensettes slik at den sikres høy juridisk, regnskapsfaglig, revisjonsfaglig og regnskapsførerfaglig kompetanse. Departementet vil vurdere om klagebehandlingen av inkassosaker eventuelt krever endret kompetanse i nemnden.

7 Økonomiske og administrative konsekvenser

Justis- og beredskapsdepartementet har i de senere år behandlet én til to klager på vedtak om tilbakekall av inkassobevillinger på årsbasis. Det beskjedne klagevolumet tilsier at de økonomiske virkningene vil være små dersom oppgaven overføres fra departementet til Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker. Endringen antas å medføre begrensede merutgifter, som vil dekkes innenfor gjeldende utgifts- og inntektsbevilgninger.

Under inneværende ordning er det departementet som bærer kostnaden ved klagebehandling. Dersom oppgaven overføres til Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersaker, vil institusjonene i inkassobransjen måtte dekke utgiftene ved klagebehandlingen. Merutgiftene som knytter seg til klagebehandlingen vil inngå i tilsynsutgiftene som institusjonene i inkassobransjen er pålagt å betale. Gitt det lave klagevolumet, forventer departementet imidlertid en svært beskjeden økning i totale tilsynsutgifter.

Det følger av Finanstilløysloven § 9 syvende ledd at de totale tilsynsutgiftene skal utliknes på de institusjonene som i henhold til § 1 eller annen særskilt lovhjemmel er under tilsyn i budsjettåret. Alle institusjoner med tillatelse til å drive inkassovirksomhet i et budsjettår er under tilsyn, og inngår dermed i utlikningen. De totale tilsynsutgiftene fordeles mellom institusjonene på bakgrunn av størrelsen på driftsinntektene, se forskrift 18. desember 2015 nr. 1776 om utlikning av utgifter ved tilsyn § 3 bokstav c.

Økningen i totale tilsynsutgiftene vil være små, og fordele seg på flere institusjoner. Departementet legger derfor til grunn at forslaget ikke vil føre med seg nevneverdige merutgifter for den enkelte institusjon i inkassobransjen dersom forslaget tas til følge.

8 Merknader til de enkelte bestemmelser

Til inkassoloven § 30 a

Bestemmelsen er skrevet etter mønster av regnskapsloven § 9 og revisorloven § 15-1. Det er noen justeringer av rent språklig art (*gi forskrift* i stedet for *fastsette nærmere regler* mv.).

Inkassoloven § 30 a andre ledd sier at forvaltningsloven kommer til anvendelse for Klagenemnden for revisor- og regnskapsførersakers virksomhet. I utgangspunktet er klageinstansen i saker om partsinnsyn den samme som i saker om enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 21 andre ledd, som viser til kapittel VI. Klagenemnden skal derfor være klageinstans også i saker om partsinnsyn.

Til finanstilsynsloven § 9 sjuende ledd

Finanstilsynsloven § 9 sjuende ledd gjelder utligning av utgifter til Klagenemnden, og departementet foreslår at paragrafen skal omfatte utligning til nemnden på inkassoområdet.

Departementet foreslår samtidig å rette opp en inkurie i paragrafen, ved at den viser til den opphevede revisorloven i stedet for den gjeldende revisorloven. Paragrafen viser til lov 15. januar 1999 nr. 2 om revisjon og revisorer § 9-2 a tredje ledd, som er opphevet. Departementet foreslår at paragrafen i stedet skal vise til lov 20. november 2020 nr. 128 om revisjon og revisorer § 15-1 tredje ledd.

Justis- og beredskapsdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringer i inkassoloven og finanstilsynsloven (klagebehandlingen av Finanstilsynets vedtak etter inkassoloven).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i inkassoloven og finanstilsynsloven (klagebehandlingen av Finanstilsynets vedtak etter inkassoloven) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til lov om endringer i inkassoloven og finanstilsynsloven (klagebehandlingen av Finanstilsynets vedtak etter inkassoloven)

I

I lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet med finansforetak mv. skal § 9 syvende ledd lyde:

Finanstilsynets utgifter til klagenemnd etter revisorloven § 15-1 tredje ledd, regnskapsførerloven § 9 tredje ledd og inkassoloven § 30 a tredje ledd skal utliknes på revisorer, revisjonsselskaper, regnskapsførerselskaper, regnskapsførere og inkassoforetak.

II

I lov 13. mai 1988 nr. 26 om inkassovirksomhet og annen inndrivning av forfalte pengekrav skal ny § 30 a lyde:

§ 30 a *Klagebehandling av vedtak etter loven*

Departementet kan gi forskrift om at en klagenemnd skal avgjøre klager på Finanstilsynets vedtak etter denne loven.

Forvaltningsloven kommer til anvendelse for klagenemndens virksomhet. Departementet kan gi forskrift om frister, innholdet av klage, tilsvare og muntlig forhandling og om klagenemndens sammensetning og virksomhet.

Klagenemndens utgifter til klagebehandling etter første ledd dekkes av Finanstilsynet. Departementet fastsetter medlemmenes godtgjørelse.

Det kan kreves gebyr for behandling av klage som angitt i første ledd. Departementet kan gi forskrift om når gebyr skal kreves, om gebyrenes størrelse og om innkrevingen.

III

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. Departementet kan fastsette overgangsregler.